

POSTANOWIENIE

Dnia 4 lutego 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 4 lutego 2026 r.,
sprawy **A.N. i A.H.**
skazanych z art. 258 § 1 k.k. i innych
z powodu kasacji wniesionych przez obrońców skazanych,
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu
z dnia 27 maja 2025 r., II AKa 256/24,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Zielonej Górze
z dnia 28 maja 2024 r., II K 30/19,

p o s t a n o w i ł

- 1) **oddalić kasacje jako oczywiście bezzasadne;**
- 2) **obciążyć skazanych kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w częściach na nich przypadających.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Zielonej Górze w dniu 28 maja 2024 roku w sprawie o sygn. II K 30/19 wydał wyrok zgodnie, z którym uznał m.in. A.N. za winnego przestępstw: z art. 258 § 1 k.k. i za to na mocy art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 9 miesięcy pozbawienia wolności; z art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na mocy art. 299 § 5 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1

roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności; z art. 271 § 1 i 3 k.k. i art. 273 k.k. oraz art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. grzywnę 300 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 zł. Na podstawie art. 8 § 1 i 2 k.k.s. ustalił, że przestępstwo przypisane mu w pkt III i IV części dyspozytywnej wyroku stanowią ten sam czyn i wykonaniu podlegają wyłącznie kara pozbawienia wolności jako kara surowsza i grzywna orzeczone w pkt III części dyspozytywnej wyroku oraz obowiązek naprawienia szkody orzeczony w pkt VII części dyspozytywnej wyroku. Następnie na podstawie kar orzeczonych w pkt I, II i III orzekł karę łączną 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd orzekł również wobec oskarżonego o obowiązku naprawienia szkody. Z kolei A. H. został uznany za winnego przestępstw: z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. sąd wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności; z art. 273 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. grzywnę 300 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 40 zł; z art. 76 § 1 k.k.s. i art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 i 5 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. i za to na podstawie art. 76 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s. i wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 8 § 1 i 2 k.k.s. ustalił, że przestępstwa przypisane oskarżonemu A.H. w punktach XXIII i XXIV części dyspozytywnej wyroku stanowią ten sam czyn i wykonaniu podlegają wyłącznie kara pozbawienia wolności jako surowsza i grzywna orzeczone w punkcie XXIII części dyspozytywnej wyroku oraz obowiązek naprawienia szkody orzeczony w punkcie XXVII części dyspozytywnej wyroku. Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonego A.H. kary

pozbawienia wolności opisane w punktach XXII, XXIII części dyspozytywnej wyroku i wymierzył mu karę łączną 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności. Orzekł również wobec oskarżonego o obowiązku naprawienia szkody.

Wyrok został zaskarżony m.in. przez obrońców obu oskarżonych. Po ich rozpoznaniu Sąd Apelacyjny w Poznaniu w dniu 27 maja 2025 roku, sygn. II AKa 256/24, wydał wyrok zgodnie, z którym sprostował oczywistą omyłkę pisarską w oznaczeniu daty i miejsca urodzenia A. H. w części wstępnej zaskarżonego wyroku w ten sposób, że błędny zapis w brzmieniu „13 maja 1980 r. w K.” zastąpił prawidłowym zapisem w brzmieniu „27 kwietnia 1992 r. w T.”, a w pozostałym zakresie utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Kasację od całego wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego A.N., który zarzucił w niej rażące naruszenie prawa procesowego i materialnego, które miały istotny wpływ na treść orzeczenia, polegające na rażącej obrazie tych przepisów mających istotny wpływ na treść orzeczenia:

1. art. 258 § 1 k.k. poprzez jego błędną wykładnię, oraz zastosowanie pomimo braku ustawowych znamion tego występkę i poprzez przyjęcie, iż osk. A.N. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej pomimo, że:

- został wskazany przez pozostałych oskarżonych przyznających się do winy jako współpracownik/kontrahent do poszczególnych transakcji i poszczególnego dokumentu sprzedaży towaru (osoba ewentualnie popełniająca z nimi przestępstwa wspólnie i w porozumieniu), a nie członek grupy (brak powiązania, brak podporządkowania i miejsca w hierarchii, brak poczucia przynależności do grupy, brak więzów organizacyjnych, brak podziału zysków);

1. wzięcie udziału w więcej niż jednej transakcji kupna/sprzedaży (wystawienie więcej niż jednej nierzetelnej faktury z tego powodu) - nie powoduje samoistnie przyjęcia udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, a wielokrotne działanie wspólnie i w porozumieniu w różnych konfiguracjach;

2. wystawienie/przyjęcie kilkudziesięciu faktur Vat w dłuższym czasie nie

świadczy o działaniu w ramach zorganizowanej grupy przestępczej a jedynie o uczynieniu sobie z tego przestępstwa stałego źródła dochodu;

1. sporadyczny kontakt towarzyski z innymi osobami popełniającymi analogiczne przestępstwa wspólnie i w porozumieniu, nie powoduje automatycznie udziału takiej osoby w tej zorganizowanej grupie;
1. art. 457 § 3 k.p.k. przez nierozważenie i nienależyte ustosunkowanie się przez Sąd II instancji do wszystkich zarzutów apelacji i ich uzasadnienia, w szczególności w zakresie zarzutów dotyczących błędnej wykładni i zastosowania art. 258 § 1 k.k. i opisów wszystkich czynów wskazujących na działanie osk. A.N. w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, a jedynie powielenie w sposób ogólny ustaleń i stwierdzeń Sądu I instancji i to tylko w zakresie innego oskarżonego (B.B. na k. 4-9 pisemnego uzasadnienia wyroku i kwestii ewentualnego pomocnictwa) a nie w stosunku do osk. A.N.;
2. art. 7 k.p.k. przez ponowne przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i dowolne ustalenia stanu faktycznego, przy jednoczesnym wskazaniu materiału dowodowego w ogólności w zakresie istnienia zorganizowanej grupy przestępczej w rozumieniu art. 258 k.k. i rzekomego w niej udziału osk. A.N., a który to materiał dowodowy nie dotyczył tego oskarżonego w tej części, lub z jego treści nie wynika sprawstwo i вина tego oskarżonego w zakresie jego udziału w zorganizowanej grupie przestępczej;

Podnosząc te zarzuty obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Zielonej Górze jako Sądu I instancji do ponownego rozpoznania w całości w celu wyeliminowania ze wszystkich opisów czynów będących podstawą skazania tego oskarżonego - działania oskarżonego w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, ewentualnie o uniewinnienie oskarżonego od zarzutu z art. 258 § 1 k.k. jako skazania oczywiście niesłusznego.

W odpowiedzi na tę kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako

oczywiście bezzasadnej.

Podobnie w całości zaskarżył kasacją wyrok sądu odwoławczego obrońca skazanego A.H. Zarzucił on w kasacji rażące naruszenie:

1. art. 353 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez zaniechanie uwzględnienia wniosku o odroczenie rozprawy mającej miejsce w dniu 27 maja 2025 r., mimo zawiadomienia obrońcy skazanego o rozprawie dzień przed rozprawą, tj. w dniu 26 maja 2025 r., w sytuacji gdy art. 353 § 1 k.p.k. wprost wskazuje, że pomiędzy zawiadomieniem obrońcy o rozprawie, a jej wyznaczeniem musi upłynąć przynajmniej 7 dni, wskutek czego obrońca skazanego, ustanowiony w dniu 23 maja 2025 r., nie był w stanie zapoznać się z aktami sprawy, a zatem nie miał możliwości świadczyć obrony w sposób realny, które to uchybienie skutkowało rażącym naruszeniem prawa do obrony mojego Mocodawcy;
1. art. 433 § 2 k.p.k. poprzez szablonowe, enigmatyczne i nie zawierające własnej argumentacji, a przez to nierzetelne rozpatrzenie zarzutów naruszenia przez Sąd meriti art. 7 k.p.k., a także zarzutów poczynienia przez Sąd błędów w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, które miały wpływ na jego treść, podniesionych w apelacji wywiedzionej przez obrońcę skazanego i niewystarczające w tym zakresie ustosunkowanie się do argumentacji skarżącego, a w konsekwencji zaaprobowanie rażącego uchybienia przepisom postępowania, polegającego na jednostronnej, dowolnej i sprzecznej ze wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego ocenie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie oraz błędnym ustaleniu stanu faktycznego sprawy, przejawiającego się w przyjęciu przez Sąd I instancji, a następnie przez Sąd Odwoławczy, że oskarżony dopuścił się przypisanych mi przestępstw.

Podnosząc powyższe zarzuty, na podstawie art. 537 § 1 k.p.k., wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w Poznaniu do ponownego rozpoznania. Dodatkowo, na podstawie art. 532 § 1 k.p.k.,

wniósł o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu, II Wydział Kamy, z dnia 27 maja 2025 r., sygn. II AKa 256/24 i utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze, II Wydział Kamy, z dnia 28 maja 2024 r., sygn. II K 301/19, w zakresie dotyczącym A.H., do czasu prawomocnego rozpoznania kasacji.

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja wniesione przez obrońców skazanych są oczywiście bezzasadne.

Odnosząc się do kasacji wniesionej przez obrońcę A.N., to jeśli chodzi o zarzut naruszenia art. 258 § 1 k.k., nie został on sformułowany w apelacji wniesionej przez obrońcę tego oskarżonego. Obrońca kwestionował dokonane ustalenia faktyczne poprzez formułowanie zarzutu naruszenia prawa procesowego oraz zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, ale nie kwestionował, że takie ustalenia jak dokonane w sprawie mogą zostać zakwalifikowane jako świadczące o popełnieniu przestępstwa udziału w zorganizowanej grupie przestępczej. Formułując zarzut naruszenia art. 258 § 1 k.k. w kasacji skierował on ten zarzut przeciwko orzeczeniu sądu I instancji, co jest niedopuszczalne. Dlatego nie jest zrozumiały również zarzut naruszenia art. 457 § 3 k.p.k. Na s. 192-195 uzasadnienia wyroku Sądu I instancji znalazły się szczegółowe rozważania dotyczące oceny prawnej zachowania oskarżonego jako przestępstwa z art. 258 § 1 kk. Nie można natomiast oczekiwać odniesienia się do tego zarzutu w uzasadnieniu wyroku sądu odwoławczego, skoro nie był on sformułowany w apelacji.

Z kolei odnośnie do zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k., to wbrew twierdzeniom obrońcy Sąd II instancji rozpoznał ten zarzut i na s. 25-32 szczegółowo odniósł się do zastrzeżeń dotyczących oceny dowodów, na których

oparł poczynione ustalenia. Wziął przy tym pod uwagę zastrzeżenia dotyczące oceny wyjaśnień stanowiących pomówienie współoskarżonego. W badanej sprawie kluczowe były wyjaśnienia trzech oskarżonych, którzy przyznali się do popełnienia przestępstwa. Fakt skorzystania z art. 60 § 3 k.k. nie może sam w sobie podważać ich wiarygodności. Oskarżeni obciążali również samych siebie, ich relacje znajdują potwierdzenie w innych dowodach. Uzasadnienie sądu II instancji nie budzi wątpliwości, że ten zarzut został prawidłowo rozpoznany jako niezasadny.

Odnosząc się do kasacji wniesionej przez obrońcę A.H., to oczywiście bezzasadny jest pierwszy zarzut kasacji. Formułując go obrońca zapomina, że oskarżony ustanowił go jako obrońcę wiedząc o wyznaczonym terminie rozprawy w dniu 26 maja 2025 r. z wymaganym przez prawo wyprzedzeniem. W związku z tym trafnie przyjął Sąd II instancji, że ustanowienie na krótko przed tym terminem nowego obrońcy, a następnie domaganie się z tego tytułu odroczenia terminu rozprawy stanowi nadużycie prawa do obrony.

Nie można zgodzić się również z drugim zarzutem kasacji, gdyż Sąd II instancji odniósł się do zarzutu naruszenia przez Sąd I instancji art. 7 k.p.k. w sposób przekonujący, Poświęcił temu zarzutowi obszerne i szczegółowe rozważania w uzasadnieniu na s. 46-51. Podał, dlaczego wiarygodne są wyjaśnienia oskarżonego K. S., wziął przy tym pod uwagę zastrzeżenia dotyczące oceny dowodu z pomówień współoskarżonego. O jego wiarygodności świadczą podane okoliczności, ich szczegółowy charakter, jak również fakt samoobciążenia współoskarżonego. Jego wyjaśnienia znajdują potwierdzenie w innych dowodach. Sąd odniósł się również do oceny innych dowodów, m.in. wyjaśnień oskarżonego H. Prawidłowość kontroli tego dowodu również nie budzi wątpliwości.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

[wb]

[r.g.]

